

ἡ συναυλία τῶν ὠδικῶν χύνεται μέσα μου
μαζί με τὸ κοκκινέλι καθὼς λιγοστεύω.
Οἱ χαρῆς κι οἱ πίκρες,
τίποτα δὲν θὰ με σώσει
ἀπ' τὴς δαγκάνες τοῦ καθουριοῦ.
Ἄκούω τὸν ὕπνο,
κλειδώνει τὸν πολιτισμὸ σ' ἓνα χαρτοφύλακα.

Μιχάλης Γκανᾶς

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΦΛΩΡΙΝΑ 1949

Κοιμᾶσαι χρόνια
στὸ ἴδιο σου πλευρό·
πονοῦν τὰ κόκκαλά μου!
Πουλιὰ τσιμποῦν τὸν ὕπνο σου
τὸν παίρνουνε σπυρὶ σπυρὶ
ξυπνάς στὰ καλαμπόκια.
Χοντρές ψιχάλες μπαίνουν
στὸ χῶμα σὰν ξυλόβιδες
δουλεύουνε στὰ φύλλα τὰ καμιτσίκια.
Περαστικὸ τὸ σύννεφο
φεύγει με τὰ τσιγκέλια του νὰ κουδουνίζουν.
Καημὲνε Γιώργη
ποῦ νὰ ὀχυρώσω
τὴ μνήμη τοῦ κορμιοῦ σου!
Ἄν ἀλλάζες πλευρὸ
νὰ δεῖς τ' ἄλλο μισὸ τοῦ κόσμου.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Ἄκόμη σώζονται
ἀπὸ ἀσβεστόλιθο καὶ τρύπιο ἀγέρα
τὰ πολυβολεῖα τους.
Ἄσπρίζουν μὲς στὰ δέντρα
σὰν τὰ κόκκαλα ποῦ θρῖσκουν οἱ βοσκοὶ
καὶ δὲν τὰ μαρτυρᾶνε.
Τὰ πλένει τὰ ξεπλένει τὸ νερὸ
τὸ ἄσπρο δὲν τελειώνει.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ ΠΕΤΟΥΜΕΝΑ.....

Παντοτεινὰ πετούμενα
πάνω ἀπὸ λόφους
καὶ συκιές ξεραμένες.

Αὐτὰ καὶ τὰ νερά·
χάνουν τὰ λόγια τους, στὰ χαλίγια.

Ἐδῶ καμμένος ἀσβεστόλιθος
προφέροντας τὸ ἄσπρο τραυλὰ
μέσα ἀπ' τὸ κῶμα τοῦ ἀσδέστη.

Ἀπὸ τὸν ὕπνο στὸν ξύπνο
λαματικά πουλιὰ
ξερὸ χορτάρι νὰ λούζει τίς πλαγιές
ἐκεῖ ποὺ λαδωμένο τρυγόνι
ἢ πατρίδα γίνεται ξενητεία.
Αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν,
σὲ δυὸ σὲ τρία καλοκαίρια
θὰ γυρίσουν θαλίτσες, τρανζίστορ, μαγνητόφωνα
ἀφοπλισμένα κλαρίνα.

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ

Ἀπὸ δῶ ἔφυγε
ἢ μισὴ πατρίδα
γιὰ τὰ ξένα.

ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Στὸ σούρουπο
στὰ κρύα τοῦ Νοέμβρη
τὰ σπίτια μηρυκάζουν κούτσουρα.
Γροθιές σφιγμένες τὰ πουλιὰ
θρεγμένα, κρυωμένα
ἀλλὰ στὴ μέσα τσέπη τῆς ζωῆς.

Δημήτρης Γαβαλάς

ΕΡΩΤΙΚΟ

Νύχτα
κι ἀνάψανε στὰ πέλαγα νησιὰ
ἀνάψανε περβόλια στὰ νησιὰ
ἀνάψανε λουλούδια στὰ περβόλια
κι ἐγὼ μὲ τὸ τετράχρωμο ἀνθογαλί
γύρη γυρεύω μὲ τὴ μαθιὰ ψυχὴ μου συντροφιά.
Νύχτα
κι ἀνάψανε στὸ διάφανο οὐρανὸ
γαλάζιες φλόγες